

Chantal Poel

Slechthorendheid kan je niet zien

Mijn relaas

Opgetekend door Erik Persoons

ISBN:

© Alle rechten voorbehouden. Behoudens de uitdrukkelijk bij wet bepaalde uitzonderingen mag niets uit dit boek verveelvoudigd, in een geautomatiseerd gegevensbestand worden opgeslagen of openbaar gemaakt op welke wijze ook, zonder voorafgaande en schriftelijke toestemming.

Inhoudslijst

1. <i>De situatie even schetsen</i>	Blz. 7
2. <i>De uitzonderingen op de regel</i>	Blz. 13
3. <i>Een reconstructie</i>	Blz. 17
4. <i>Er is geen wondermiddel</i>	Blz. 21
5. <i>Cowboy en indiaantje</i>	Blz. 29
6. <i>Mijn 'thuis' is</i>	Blz. 32
7. <i>Revalidatie</i>	Blz. 40
8. <i>Mijn lijdensweg doorheen de jaren</i>	Blz. 49
9. <i>Van kwaad naar erger</i>	Blz. 55
10. <i>En nu?</i>	Blz. 62
11. <i>Even vooruit kijken</i>	Blz. 67
12. <i>Verder gaan met mijn leven</i>	Blz. 69
<i>Tijdlijn</i>	Blz. 86
<i>Dankwoord</i>	Blz. 89

*'Hoe stiller het wordt
Hoe meer je kunt horen.'*

- Ram Dass –

1. De situatie even schetsen

Dinsdag 18:58

Ik zet me net op tijd in de zetel.

Na even zoeken naar de afstandsbediening zet ik de tv aan. De begintune van het VTM nieuws klinkt door de huiskamer. De nieuwslezer start met een afgemeten gezicht aan de belangrijkste punten. De levensduurte is voor de gewone burger weer gestegen, een dodelijk ongeval op de Brusselse ring heeft voor urenlange files gezorgd en de coronacijfers schieten terug de hoogte in. Onmiddellijk focust het beeld op de studiegast, een viroloog, die waarschuwt dat we er mee rekening moeten houden dat de maatregelen die men heeft laten varen, terug in het leven kunnen geroepen worden indien de cijfers de verkeerde kant blijven opgaan. Op de vraag of de mondmaskerplicht terug een optie is, blijft de viroloog als een doorwinterde politiker heel vaag en geeft hij een antwoord waaruit iedereen de conclusies kan trekken die hij of zij zelf wil. Op dit ogenblik is niets bindend, maar wordt er ook nog niets uitgesloten. Een uitspraak waar niemand dus iets mee kan aanvangen, maar ik zit er wel mee.

Is dit dan voor mij zo'n issue, die mondmaskerplicht? Jazeker, voor een slechthorende is dat mondmasker een echt hekelpunt. Als een gesprek die richting uitgaat, merk ik al onmiddellijk dat mensen in het algemeen dit niet altijd begrijpen of willen begrijpen.

Is dit dan zo'n groot probleem? Wel, laat ik het zo stellen, voor slechthorenden is een mondmasker een hel. Niet voor mezelf. Hoewel het voor niemand fijn is om met zo'n kapje voor je mond en neus rond te lopen, met nadruk dat het ook over de neus moet gedragen worden, ligt het probleem voor mij elders.

Zo'n mondkapje vervormt de stem waardoor de gesprekspartner minder duidelijk verstaanbaar is. Ik ben er me terdege van bewust dat niet iedereen even mondig is en even goed kan articuleren. Meestal kan ik dit counteren door de persoon tegenover mij aandachtig te bekijken en met behulp van liplezen toch het grootste deel te verstaan of af te leiden wat hij of zij mij wil vertellen.

Maar probeer dat maar eens als die persoon een mondmasker draagt!

Mijn gedachten zijn niet meer bij het nieuwsoverzicht. Hierdoor mis ik het grootste deel van het resterende nieuws. Verwikkelingen in de oorlog in Oekraïne, de energieprijzen swingen de pan uit en het een of ander bekend tv personage is wegens grensoverschrijdend gedrag aangeklaagd. Niets nieuws onder de zon blijkbaar. De nieuwslezer schakelt net over naar de sportredactie als ik mijn aandacht terug op de lichtbak richt. Ik houd van sport. Sportprogramma's vullen dikwijls mijn tv-avond.

Vroeger kreeg ik geregeld de vraag of ik wel kon horen wat er werd verteld of dat ik het volume op maximum moest zetten. Geloof me, er is een tijd geweest dat dit een groot probleem was. Gelukkig heeft de wetenschap voor een aantal oplossingen gezorgd.

Maar zelfs die weg van ziekenhuis naar ziekenhuis, van hoop, opnieuw tegenslagen, de moed opgeven, maar dan toch volhouden

en me terug rechtzetten, is heel lang geweest. Momenteel volg ik alle programma's op tv via een speciaal kastje dat afgesteld is op mijn cochleair implantaat aan de linkerkant en mijn hoorapparaat aan de rechterkant. Hoor je het in Keulen donderen? Wees gerust, ik leg je dat nog wel eens haarfijn uit.

Ondertussen, ach, ik heb diep in de put gezeten, heel diep ...

Dat is ook niet zo maar één, twee, drie uitgelegd. Het is een jarenlange lijdensweg geweest. Heb je even tijd? Dan wil ik je wel even meenemen op mijn odyssee. Kom, doe je jas aan, dan vertel ik onderweg verder. Jazeker, ik meen het. Ik ga wat inkopen doen en dan passeren we nog even langs het cultureel centrum. Ondertussen zal ik je al wat wedervaren vertellen.

Je moet weten dat ik in het begin, toen ik niets meer kon horen, mijn "kot" niet meer uitkwam. Niet omdat de minister van volksgezondheid dat dagenlang op het nieuws aan de bevolking vroeg, neen, ik durfde gewoon de veiligheid van mijn thuishaven niet meer verlaten.

Ik zat diep in de put!

Als het voor jou hetzelfde is, zou ik graag te voet gaan of met de auto, maar niet met de fiets. Niet dat ik niet graag fiets, maar ondertussen gezellig wat babbelen en rondkijken op de fiets, dat is er voor mij niet bij. Fietsen is voor mij een hele klus, opperste concentratie. Want het blijft niet alleen bij gehoorproblemen. Ook evenwichtsstoornissen zijn een gevolg. Het evenwichtsorgaan ligt in het binnenoor. Het is blijkbaar heel fragiel en ligt verborgen achter het rotsbeen, als je jezelf daar dan al iets bij kan voorstellen.

In ieder geval vormt het samen met het gehoororgaan een anatomische eenheid. Geloof me, als ze me het niet hadden verteld, had ik het ook nooit geweten.

Een feit is dat gehoorklachten en evenwichtsklachten in vele gevallen samengaan en daarom gelijktijdig kunnen optreden.

Niet met de fiets dus!

Vooraleer we verder gaan, wil ik even stipuleren dat het niet mijn bedoeling is dat je een Klaagmuur voor mij bent. Ik ga niet een ellenlange opsomming geven van alle tegenslagen en ontmoedigingen die ik te verwerken kreeg, maar ik ga ze je wel tussendoor moeten voorschotelen opdat je zou begrijpen hoe moeilijk ik het er mee heb gehad en nog steeds dag na dag mezelf moet oppeppen om het vol te houden. Elke minuscule verbetering moet koesteren om alle inspanningen die nodig zijn voor een zo goed mogelijk herstel, vol te houden.

Zoals al gezegd, werd ik in het begin van mijn ziekte heel asociaal. Ik wou niemand meer zien, ik kwam nergens meer en sloot me op. Ik wil je echter niet onmiddellijk afschrikken. Laten we daar dus later maar even op terugkomen.

Hoewel ik er naar verlang om mijn lijdensweg uit te doeken te doen zodat de mensen, hopelijk, eindelijk gaan begrijpen dat deze kwaal zeker niet mag onderschat worden. Ik vind het toch belangrijk dat jij, lezer, nog even verder met mij op weg wil gaan en dit verhaal niet onmiddellijk aan de kant schuift omdat de neerslachtigheid er van af druipt.

Want hoezeer ik ook in de put zat, ook mij is het gelukt om de knop om te draaien. Ik heb tijdens de covid-crisis de figuurlijke click gemaakt die me terug op de juiste weg heeft gezet.

Maar gemakkelijk was het niet!

Stoppen we hier even bij de slager? Ik moet nog wat voorraad inslaan voor de barbecue dit weekend bij mijn dochter. Wacht, waar heb ik het papiertje gelaten waar ik alles op had geschreven?

Of ik vergeetachtig ben? Neen hoor, helemaal niet.

Herinner jij je nog vanuit je kindertijd die eerste keer dat je van je moeder alleen naar de buurtwinkel of de bakker mocht om charcuterie of een brood te gaan halen en ze je een papiertje en wat geld in je handen stopte? Zo fier als een gieter waren we omdat we deze 'grote mensen' taak kregen toegewezen, een bewijs dat we serieus werden genomen. Vooral nadat moeder ons nog eens op het hart drukte dat we nu een 'flinke' waren die ze volledig vertrouwde, was onze dag niet meer stuk te krijgen en liepen we of crosten met onze fiets naar de winkel alsof ons leven er van afhing. Meestal hing er ook nog een snoepje, dat we dan zelf mochten kiezen, als beloning aan vast waardoor onze heldendaad nog belangrijker werd. Totdat we dan aan de toonbank stonden en met lichtjes blozende wangen of een bang hartje het papiertje en het kleingeld dat we de hele tijd krampachtig hadden vastgehouden, moesten afgeven.

Wat een belevenis!

Maar niet voor een volwassen vrouw. Nochtans heb ik ook dikwijls, om het onbegrip in de ogen van de winkelier of de andere klanten te vermijden, gebruik gemaakt van een boodschappenlijstje dat ik